

ΣΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

ΤΑΝ έφτασε στα σαράντα, ο κόμης Μαυρίκιος Ντερμπεθίλ, ασθάνθηκε την επίσημα να φύγει για λίγο απ' το Παρίσι. "Ενοιασε μεγάλη κούραση, νευρική εξάντληση, δυσθυμία, όπως όλα τα γεροντοπαλλήκαρα, που τ'α ζήτησαν όλα απ' τη ζωή εκτός από την ανάπαυση. Είχε ανάγκη από ησυχία και μοναξιά. Διάφορα επεισόδια της ζωής τόν είχαν ταραξεί βαθεία και περισσότερο απ' όλα ή πρόσφατη διακοπή γάμου σχέσεως με μία πολυαγαπημένη γυναίκα, που δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να την ξεχάσει.

"Όλη η ζωή του είχε περάσει κενή αλλά και τραγική. Καμιά ειςχάρητική σκέψη δεν τόν συνέθεσε με το παρελθόν... 'Απ' τον πατέρα του, απότομο και άπληστο, δεν τόν έμεινε παρά μία διαστροφή ανάμνησης. 'Η μητέρα του ήταν ένα τρυφερό πλάσμα υπέρχου ωμορφιάς, 'Ισως να είχε αγαπήσει τόν άντρα της,

έκείνος όμως, ήταν φανερό, την είχε απογοητεύσει, με τις ιδιοτροπίες και την θιασώδη. "Έτσι ή κ. Ντερμπεθίλ δεν άγαπούσε διόλου τόν σπιτι της, με τις αδιάκοπες σκηνές και τις φιλονεικίες. Πολλές φορές, γυρνώντας απ' τόν περίπατο, ή νεαρή γυναίκα άγκάλιαζε και καταφιλούσε με περιπάθειες τόν γυίο της κι έπειτα έφευγε με λυγμούς. 'Ο Μαυρίκιος είχε αγαπήσει μ' όλη του την ψυχή τόν λεπτό εκείνο πλάσμα, με σεβασμό και θαυμασμό μαζί, όπως άγκαθιά κανείς κάποιον τόν υπερφυσικό που νοιάζει πάνω απ' τη ζωή του να τόν προστατεύη, χωρίς να τόν πλησιάζη πολύ. "Ήταν δεκαπέντε έτών όταν πέθανε ή μητέρα του. Κι' ο πόνος τού παιδιού διπλασιάστηκε από την άδιαφορία τού πατέρα. Πολύ άργότερα, κατάλαβε τόν φοικτό δράμα της ζωής τών γονέων του. Τό δυστυχισμένο εκείνο άνδρόγυνο δεν έμεινε πολύ καιρό στο ίδιο σπιτι κι' έτσι ο Μαυρίκιος δεν μπορούσε να έχη τρυφερές αναμνήσεις για κάτι από την παιδική του ηλικία, για έναν κήπο, για κάποιο δωμάτιο, για μία γνώρισα δική του. Καί γι' αυτό ζητούσε σήμερα ν' αποκτήση ένα ήσυχο καταφύγιο, να ξεκουραστή απ' την άσκησι, τρικυμισμένη ζωή του, κι' αποφάσισε ν' άγοράση ένα σπιτι σε μία παλιά πόλη. Δεν συμπαιθούσε τις Βερσαλλίες γιατί θριασκόντουσαν πολύ κοντά στο πολυθόρυβο Παρίσι.

Σκέφτηκε λοιπόν να προτιμήση την Τουραίνη, αλλά στο τέλος προτίμησε την Αιξ-Αν-Προβάνς, ίσως για την άπόλυτη γαλήνη και την ήσυχια που βασιλεύει στους έρημικούς της δρόμους. Μόλις έφτασε εκεί, χάριξε για την έκλογή του. Οι εύρωχοι δρόμοι, με τις σκιερές δειντροστοιχίες τών πλατάνων, ή θρύσες κ' ή ησυχες χορτασιωμένες πλατείες, τού έδωσαν άμέσως την έντύπωσι της γαλήνης και της ανάπαυσεως που ζητούσε. "Ένα μεσιτικό γραφείο τού έδειξε ένα παλιό μέγαρο, σε μία γραφικώτατη τοποθεσία.

Στό δρόμο, ο υπάλληλος που άδηνόβουσε τόν Μαυρίκιο Ντερμπεθίλ τού διηγήθηκε την ιστορία τού μαρκησιού ντε Βωφρέζ, που έμεινε χρόνια στην παλιά εκείνη κατοικία. 'Ο μαρκησιος είχε πεθάνει, χωρίς διαθήκη, κι' οι άνεμοιοι του πουλούσαν ένα-ένα τα χτήματα που κληρονόμησαν. 'Ο μαρκησιος ντε Βωφρέζ είχε φύγει νεώτατος για τό Παρίσι κι' έπέστρεψε στο Αιξ κατά τό μέσα της ζωής του, για να κλειστή ότ κείνο τό μέγαρο. Είχε ζήσει εκεί μέσα, σκυθρωπός και μελαγχολικός, χωρίς διόλου σχέσεις, γεραμένος πριν την ώρα του. "Έλεγαν πως είχε αγαπήσει κάποια νέα γυναίκα που πέθανε πρόωρα και δεν μπορούσε ποτέ του να την ξεχάσει. Πέρασε τριάντα δόκλιχρα χρόνια σε κείνη τη μοναξιά, έχοντας γύρω του τις προσωπογραφίες και κάθε ανάμνησι της αγαπημένης του.

Αυτές οι συμπτώσεις, που τόσο έμοιαζαν με την δική του ψυχική κατάσταση, έκαναν μεγάλη έντύπωσι στον Μαυρίκιο Ντερμπεθίλ. 'Η ρομαντική αυτή ιστορία τόν τραβούσε ζωηρά και συλλογιζόταν πως όσο θλιβερή κι' αν ήταν ή ζωή της, ή άγνοστη εκείνη γυναίκα έπρεπε να εινε πολύ εύτυχισμένη, αφού αγαπήθηκε τόσο βαθεία, τόσο άληθινα.

Μ' αυτές τις σκέψεις, έστρασε τόν μέγαρο. "Ήτανε μία ώρα παρά οκτώμη τού δεκάτου δώδου αιώνας, με έξη πάλινρα παράθυρα στην πρόσοψι και σοβαρή διακόσμηση. Αυό γιγάντιες Κα-

ρουάτιδες πλαισίωσαν την μεγάλη θύρα της εισόδου και ύποβασταζαν τό γραφικώτατο μπαλκόνι, σκεπασμένο από περιπλοκάδες κι' αναρχιτικές τριανταφυλλίες.

Τό κουδούνι αντήχησε ως τό βάθος τού σπιτιού μ' έναν ήχον άσημένο, λεπτό. 'Ο Ντερμπεθίλ μπήκε στον πλακόστρωτο, σκεπασμένο από θόλους διάδρομο, κι' αντίκρισε την πελώρια λίθινη σκάλα. 'Επίγρυσος οικόσημα στόλιζαν τούς τοίχους. Πέρασε κατόπιν διάφορα μεγάλα δωμάτια, με τούς τοίχους ντυμένους από λεπτοδουλεμένο άσπρο ξύλο.

"Έβγαυε από κεί μέσα μία περιεργη μυρωδιά από τη σκάνη ή από τό τά χρόνια, ένα άρωμα παλιών ύφασμάτων, άρχαίων έπιπλων, άδειων μπουκαλιών που είχαν κάποτε άκριβες μυρωδιές, πριν από πολλά χρόνια. Περνώντας έτσι, από τό ένα δωμάτιο στο άλλο, ο Μαυρίκιος συλλογιζόταν την έρημική ζωή που έβρασε κεί μέσα ο μαρκησιος Βωφρέζ, ζώντας σαν φάντασμα ανάμεσα στις σκιές, χωρίς να έπιτρέπη να τόν πλησιάση κανένα ανθρώπινο πλάσμα, για να άνήκη δόκλιχρατά στη γυναίκα που είχε αγαπήσει και δεν ύπήρχε πεία στη ζωή. Τού κόμητος Μαυρίκιου τού φαινόταν πως έβρισκε σε κείνη την έρημη κατοικία μία γαλήνη που δεν είχε αντίκρισει πουθενά άλλο, σαν να ύπήρχε εκεί, ανάμεσα σε κείνους τούς τοίχους, κάποιο πρόγραμμα ήσυχο, γνωστό του, που τό είχε ξαναείδη και τόν δεχότανε με συμπάθεια.

"Όριστε και τό δωμάτιο τού κ. μαρκησιού, ειπ' ένας γεροντρός, ένοιαοντας μία πόρτα.

Τό δωμάτιο ήτανε σκοτεινό. 'Ο Μαυρίκιος παρατήρησε μανάχα πως ήταν εύρωχο. 'Ο συνόδος του άνοιξε τό παράθυρο κι' απότομα τό φως πλημμύρισε τό δωμάτιο. 'Ο κόμης γύρισε τότε τό κεφάλι του κι' άφισε να τού διαφύγη ένα έπιφάνημα έκπληξως. "Ένα πολύ γνώριμό τού πρόσωπο ήτανε ζωγραφισμένο μέσα σ' ένα πλούσιο, κομψότατο πλάσιο, πάνω απ' τό κρεβάτι. Ήταν ή προσωπογραφία μιας νέας ξανθής γυναίκας,

με πολύ γλυκά, γαδιάρικα μάτια. 'Ο Μαυρίκιος προγύρησε με μία μηχανική κίνηση. Δεν έξεκόλυσε τά μάτια του από πάνω της. "Ήταν άπίστευτο και όμως τί όμοιοτης! Καθώς πλησίασε έπίσης σ' ένα παλιό κομμάτι, έβρε διάφορες φωτογραφίες μέσα σε πλάσια. Καί ήταν όλες-όλες φωτογραφίες της μητέρας του!

'Ο κόμης άπόμεινε κατάπληκτος και συγκινημένος τόσο, ώστε επί άρκετά δευτερόλεπτα νόμισε πως θά σταματούσε ή καρδιά του. "Ήτανε λοιπόν ή κ. Ντερμπεθίλ, ή νέα εκείνη γυναίκα, με τό μπουκέτο από τριαντάφυλλα, στην εικόνα πάνω απ' το κρεβάτι! Αύτην λοιπόν αγαπούσε ο μαρκησιος ντε Βωφρέζ, με τόση λατρεία, που ποτέ δεν ύπόρρεσε, ούτε ζήτησε να παρηγορηθή για τόν γαμό της!... Τώρα ο κόμης θέλησε να ιδή την εικόνα τού μαρκησιού. Τόν άδήγησαν στο γραφείο. Είβε τό πορτραίτο τού

Βωφρέζ. "Όχι, ο λεπτός εκείνος άνθρωπος, με τά βαθεία έκφραστικά μάτια και τά μεταξείνα άθρονα μαλλιά, δεν τού θυμίζε τίποτε, δεν τόν είχε ιδή ποτέ.

'Ο Μαυρίκιος ρώτησε τί άπέμεινε ή άλληλογραφία τού κ. ντε Βωφρέζ.

"Τρείς μήνες σχεδόν πριν πεθάνει, άποκρίθηκε ο ύπνρετης, ο κ. μαρκησιος έκαψε όλα του τά γράμματα... Κ' ήτανε τόσο πολλά!... Τάκαψε, μέσα σ' αυτό τό τζάκι...

Κι' έβειξε στον κόμητι τις σταντές 'Ο Μαυρίκιος τις κούτιζε σκεπτικός, μελαγχολικός... "Όλες ή σκέψεις, όλες ή μυστικές έξομολογήσεις, όλη ή τρυφερή ζωή της γυναίκας που τόν έφερε στον κόσμο, που τόσο τόν άγάπησε και τόσο την λάτρευε κι' αυτός, αν και είχε άπομεινί τόσο μυστηριώδης στά μάτια του, είχαν καθ' έκει, σ' έκεινο τό τζάκι. 'Έκει έβγαλαν τις στερνές τους φλόγες, πριν γίνουν σάταγχι για πάντα. Τόση ήταν ή συγκίνηση τού Μαυρίκιου, που φοβήθηκε μήπως λιποθυμήση.

Γύρισε πάλι στο δωμάτιο. Κι' έμεινε σκεπτικός, μπροστά στην προσωπογραφία της μητέρας του. "Ενοιασε μιά άνπειρη εδάριστη, σχεδόν εύτυχία, κυτάζοντας την. Αύτη ή γυναίκα, που

('Η συνέχεια εις την σελίδα 221)

Νόμιζε πως θά σταματούσε ή καρδιά του...

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΣΩΘΗ Η ΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 178)

τό ύπουργό μου!

Καί προσπαθούσε νά φορέση τό ποικάμωσ του από τήν ανάποδη, πάνω στη βία του, καί όργιζότανε γιατί δέν θυμότανε πού ήταν τό άριστέρο παπούτσι του...

Ήκεινη λοιπόν τήν Ιερά κι' έπίσημη στιγμή, τρομαγμένη από τίς φωνές, μπήκε μέσα άνασκουμπωμένη καί ή ύπηρετρια.

—Τί έγινε, άρρώστη; τή ρώτησε ό έμείλιαν ύπουργός.

—Τί τρέχει, άρεντιά;

—Δέν άουσεσ πού πέσαν τά κανόνια κι' έγώ έμια άκόμα άντιτος;

—Άφέντη, πού κανόνια; ;...

—Τό σύνθημα, άνόητη! Δέν άουσεσ δυο κανονές, πού πέσαν τώρα, τή στιγμή αύτή; ;...

—Καλέ άφέντη, δέν ήσαν κανονές...

—Άλλά τί ήσαν;

—Δυό φουρνέλλα βρόντηξαν από τό άπέναντι νταμάρι... Καί άλλοτα έγινε αυτό...

Καί νύξος κρότος άκούστηκε τή στιγμή εκείνη από τό άπέναντι νταμάρι. Κι' ό κρότος αυτός επεκώρωσε τό άσφαλέσ τοῦ λόγου τής ύπηρετριας! Ό δυοτύχης έμείλιαν ύπουργός σωφάστηκε άναυδος στο δαλανό του καναπέ...

—Άλλοίμονον!.. Η Έλλάς δέν ήταν προωμένον νά σωθί! ψύφους.

Κι' άλήθεια, τά κανόνια πού θά έξήμιαναν τή σωτηρία τής, δέν έχανε ζωή άκόμα!..

Σημάνανε όμως λίγους μήνες άργότερα, στά 1912!..

—Μαρέ περάά πού τούθετε!.. ψύφους ή ύπηρετρια, κωτίζοντας μιά κατά τό νταμάρι, καί μιά κατά τόν συντετριμμένον, σάν τήν άτυχή Έλλάδα, παρ' όλίγον ύπουργό!..

—Κοτακούτελα τήν έφαγε!.. συνέχισε ή θειόσοφος ύπηρετρια.

Κι' έτρέξε νά φωνάξη τή κυρία τής, γιά νά μαζέψουν καί νά περικοπήσουν τόν άπελπιμένο έπαναστάτη!..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 177)

είθε νά τήν κακομεταχειρίζεται ένας σκληρός κι' άστοργος σύζυγος, πού τήν εγχεκαταλείπει καί περιφρονήσει σάν ένα κουρέλι, γνώρισε λοιπόν κάποτε τήν εύτυχία; Γνώρισε τήν άληθινή λατρεία, άγαπήθηκε όσο λίγες άγαπήθηκαν σ' αυτόν τόν κόσμο, χωρίς ύπολογισμούς, χωρίς όρια χρόνου, γιά όλη τή ζωή, καί πέρ' από τή ζωή; Δέν στερήθηκε λοιπόν τήν τρυφερότητα, τό φώς τής ζωής. Είχε έναν άληθινό φίλο, ένα στήριγμα, έναν προστάτη, μία παρηγοριά γιά κάθε τήν πίκρα κι' άπογοήτευση! Κι' ό Μασουρίκιος τώρα έξηγούσε καλύτερα τήν λύπη του, πού είχε νιώσει σ' όλη του τή ζωή με τή σκέψη πως ή μητέρα του πέθανε πολύ πρόωρα, χωρίς νά προστάξει νά τής δώσει κάποια γαρά, κάποια παρηγοριά. Νά τώρα πού ή τύχη, ή μοίρα, μιά σύμπτωση, τού φανέρωναν αύτή τήν παράξενη καί τόσο γλυκειά άλήθεια. Κι' έφερε στο νοῦ του μ' εύγνωμοσύνη καί στοργή τόν άναστον εκείνον μαρκήσιο ντε Βαφρέξ, πού δέν έξεχασε ποτέ τήν άγαπημένη του κι' όποτε ζήτησε νά τήν λη-μνησθήσ...

Βλέποντας τον σωτηριό, ό ύπάλληλος πού μεστικό του γραφείου κι' ό ύπηρετής του σπιτιού, άρχισα. ν' άει πιεμισούν:

—Άν ό κύριος θέλει νά δει καί τ' άλλα διαμερίσματα... τού έπαν.

—Ω! "Οχι!.. δέν χρειάζεται... άπάντησε.

—Όστε...δέν σάς κάνει τό σπίτι;

—Άπεναντίας. Θά τό αγοράσω. Μονάχα, άφήστε με λίγη ώρα μόνον έδώ...

Οί δυό άνθρωποι θύηκαν άπ' τό δωμάτιο. Ό Μασουρίκιος Ντε-μπεθιλ άναστένανε με άνακούφισια. Πήρε μιάν άπ' τίς φωτογραφίες τής μητέρας του, τήν κούταξε πολλήν ώρα καί, κτριλισμένη, ξεθεωριασμένη καθώς ήτανε, τήν φίλησε με τρυφερότητα. Τράβηξε ύστερα μιά πολυθρόνα κοντά στο κρεβάτι καί κάθησε. Καί μέσα στο πλάιό εκείνο μέγαρο, όπου κατοίκησε κάποιος πού τόσο θεαθεί άλάτρευσε τή μητέρα του, ένωσεσ τήν πύο γλυκειά καί πύο λεπτή έντύπωση: πώς ύστερ' από τόσα χρόνια άνησυχίας καί μοναξιάς, είχε έπιτέλους γυρίσει στο σπίτι του!..

ΤΟΥΑΡΕΚ, ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 176)

άν ή ώμορφία μου σ' έκανε νά ύποφέρη.

Ό Τουαρέγκ λυπημένος χαίρετσεσ τότε τόν Άμόρ Μπέν Χουαρόν, άνέθηκε στο μεχαρί πού καί χόθηκε μεσ στο σκοτάδι τής νύχτας. "Επειτα ήρθε ή σειρά ένος άλλου κι' έπειτα ένος τρίτου κι' αύτή ή ιστορία κράτησε μέχρι τά έξημερώματα. Ένας-ένας, έφευγαν οι Τουαρέγκ, λυπημένοι πού τό «Γαλάζιο Άστρο» είχε άρνηθή νά γίνη σύντροφός τους.

Τά έξημερώματα άκούστηκαν οι ήχοι τών τυμπάνων πού κανονίζουν το θήμα τών καραβανιών κι' ή διαπεραστικές φωνές τών όδηγών τους. Μέσα στη ρόδινη αύγή έδοσεσ τότε νά προβάλλη μία μεγάλη συνοδεία. "Ήσαν ό γυιός του σείχη Ράς έλ Μπειντά, τό πύο ώμορφο «παίδι τής έρήμου». Χαίρετσεσ τόν Άμόρ Μπέν Χουαρόν κι' έπειτα έπεε στους τραγουδιστάς τής συνοδείας του νά έξιστορήσουν τούς κόπους του ταξειδιού τους καί νά

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΤΙΣΙΑ ΜΑΤΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 184)

κός τοῦ νοσοκομείου, διάστασαν λιγάκι. "Επειτα όμως ό άξιωματικός μου έπεε με σοβαρό ύφος:

—Φράντς φόν Κέλεμερ, ή πατρίδα μας κινδυνεύει. Πρέπει νά τήν ύπερασπισθούμε όλοι μας. Είνε πύο ώμορφος ό θάνατος στο μέτωπο, παρά στήν ζωή τοῦ Βερολίνου!

Κατάλαβα τή σημασία τών λόγων του. Σηκώθηκα λοιπόν από τή θέσι μου καί τού έπια μ' ένθουσιασμό, σάν ένας Γερμανός πατριώτης:

—Είμαι στίς διαταγές σας!

Καί τόν άκολούθησα χαρούμενος ώς τό φρουραρχείο. Από εκεί, χωρίς νά μ' έξετάσουν, μ' έστειλαν στους στρατώνες, μ' έντυσαν κι' έπειτα από λίγων ήμερών γυμνάσια μ' έστειλαν στο μέτωπο. Από εκεί νή τή στιγμή, διπλοάισαα τήν προσοχή μου. Κάθε τι πού έθλεπα, ήταν μιά σπουδαία πληροφορία γιά τούς Συμμάχους. "Ήξερα τίς στρατιωτικές δυνάμεις τών Γερμανών, τά μέρη στα όποια φύλαγαν τά πυρομαχικά καί γενικάς όλη τήν όργάνωσι τους σ' εκείνο τόν τομέα. Δέν έβίστασα λοιπόν μιά νύχτα νά δραπέτεύσω κι' ένώ γύρω μου σφύριζαν ή σφαίρες τών πολυβόλων, νά φτάσω στα γαλλικά χαρακώματα, όπου καί διεβίβασα τίς ενδιαφέρουσες πληροφορίες μου. Τή συνέχεια τώρα τήν καταλαβαίνετε. Οί Σύμμαχοι, σύμφωνα με τίς άποκαλύψεις μου, τήν άλλη μέρα κατέστρεψαν με τ' αεροπλάνα τά πυρομαχικά τών Γερμανών καί στήν πρώτη έπίθεση πού έκαναν, τούς πήραν τά χαρακώματα κι' άιχμαλώτισαν πολλούς από τούς παλλούς συντρόφους μου. Ξέρετε τώρα, γιατί με λέγαν «Άνθρωπο με τά Μάτια τής Γάτας»; Γιατί έκείνη τή σκοτεινή νύχτα πού έδραπέτευσα από τά γερμανικά χαρακώματα, κατώρθωσα νά φτάσω στους Συμμάχους χωρίς νά τραυματισθώ καί γιατί τότε είχα τήν βίβισττα νά βλέπω καί μέσα στο πύο βαθύ σκοτάδι. Κι' αυτό θέβαια είνε από τά μεγαλέτερα προσόντα γιά έναν κατάσκοπο.

Καθός βλέπετε λοιπόν, ό Τζιοβάννι Χαγκί ήταν κι' αυτός ένας από τούς πύο διάσημους μυστικούς πράκτορες, πού προσέφεραν μεγάλες ύπηρετες στους Συμμάχους.

ΠΕΤΡΟ ΣΑΒΙΝΙ

Ο ΜΟΥΡΝΤΑΡΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 214)

μιας θύγχε άπ' τά ζηπροκόκκινα χαελιά τής συμβίας μου. Άναπήδησε άπ' ή, καί ρίχτηκε στήν άγκαλιά μου...

Καί τή φίλησα πολλές φορές... Καί με γλυκοφίλησε πολλές φορές... Καί μού ψυθίριζε με περιπαιθεια, ή άδολη, ή άθώα κι' άνη τη συμβία μου:

—Ω, σέ άδίκησα, άγαπημένε μου!... Είμαι παράλογη... Ζηλόρα... Σου δημιουργώ, χωρίς νά θέλω, τυραννικές σκηνές... Είνε, γιατί σ' άγαπώ τόσο πολύ!... Θά τρελλανώμουν άν σ' έγχανα... Άν έπαρνε όλη τή καρδιά σου... Τώρα όμως πείσθηκα... Μ' άγαπάς... Άδικα σ' ύπομιαστικα... Καί τό γράμμα εκείνο δέν ήταν δικό σου... Ήταν άληθινά τό φίλου σου!..

Με κούταξε κατόπιν με λατρεία στα μάτια. Καί πρόσθεσε με ύφος χαριτωμένης έπιπλήξεως:

—Πρόσεξε όμως, χρυσέ μου, νά μήν ξαναθάλης στήν τσέπη σου γράμματα τών φίλων σου... Ούτε κατά λάθος, ούτε θεληματικά!... Κι' έγώ, σου ύπόσχομαι στο μέλλον νά μη σε ξαναενοχλήσω με τήν τυραννική ζηλοτυπία μου!..

"Ενωσεσ τσουχερή τύχη στήν ψυχή μου... Διαβολόστειλα όριστικά τήν ύψίφωνο Μάρθα...

Καί φίλησα με λαγτάρα τήν άθώα κι' άδολη γυναικούλα μου!... Ναι—τό όρκίζομαι στον "Υμυστο—δέν θά τήν ξαναπατήσω, αυτό τό μήνα τουλάχιστον. Είπα καί έλάλησα!

Ζητήσουν γιά λογαριασμό του τό «Γαλάζιο Άστρο». Είθε τήν ώμορφη Τουαρέγκ νά λάμπη από τή γαρά τής. Κι' όταν οι τραγουδιστάδες τέλειωσαν, ή ώμορφη κόρη τοῦ Μανουσού έσεκέσασε τό πρόσωπό τής καί γαμογέλασε στο γυιό τού σείχη. Αυτό ήταν ή συγκρατάθεισ της. "Ή γιορτές τού γάμου κράτησαν τρείς νύχτες. "Επειτα οι νεόπαντροι άπογαρήτσαν τή φύλη καί τράβηξαν γιά τή νέα κατοικία τους, στήν κατασκηνωσι τοῦ Ράς έλ Μπειντά. Κ' ή ζωή τών Τουαρέγκ ξαναβρήκε πάλι τήν ήσυχία τής.

Κάθε δειλιό, τήν ώρα πού έγερνε ό ήλιος, οι νέοι Τουαρέγκ, τά κορίτσια κι' ή γυναίκες πού έλειπαν μακριά οι άνδρες τους προσοευχόντουσαν στον Άλλάχ νά τους γαρζίε πάντα τό θεσι δώρο τής άγάπης. Κ' ή δεισι τους άνέβαινε πρὸς τ' άστρα καί χάνονταν σ' άπέραντο διάστημα παρασυρμένη από τόν θερμό άνεμο πού ρυθιδωνε τήν άίμο τής έρήμου. "Ή μέρες τής παραμονής μου στήν κατασκηνωσι τών όδηγών τών καραβανιών, θά μείνη άδέχαστη στή μνήμη μου. Είνε μετ' από τίς πύο εύτυχισμένες καί τίς πύο καλές άναμνήσεις του ταξειδιού μου πρὸς τήν Άφρική!

ΠΩΛ ΜΑΡΜΟΝ